

Η ανακάλυψη των μηχανικών ρολογιών (ΙΓ' αιώνας) έφερε τη μόδα των τεράστιων ρολογιών τοίχου (κυρίως στην Ιταλία) με ανταγωνισμό ανάμεσα στις πόλεις: Ποια θα είχε το μεγαλύτερο, ωραιότερο, μελωδικότερο κ.λπ. Οι κατασκευαστές όμως πειραματιζόνταν σε μικρότερα μεγέθη και σχήματα. Τα ρολόγια – έπιπλα μπήκαν στα πλουσιόσπιτα: Απαιτούσαν πολύ χρόνο για να δημιουργηθούν, κόστιζαν ακριβά και χρειάζονταν εξειδικευμένο προσωπικό για να ρυθμίζονται αλλά έκαναν περήφανους όσους τα κατείχαν.

Η μεγάλη ανατροπή έγινε στα 1524. Τη χρονιά εκείνη, ο Πέτερ Ενλάιν από τη Νυρεμβέργη δημιούργησε το «ελατήριο ρολογιού»: Ένα έλασμα που τυλιγόταν κι έπειτα αφηνόταν να ξετυλιχτεί σε ελεγχόμενο χρόνο, κινώντας τον δείκτη. Η εφεύρεση τού επέτρεψε να μικρύνει τις διαστάσεις του ρολογιού. Παρουσίασε το αριστούργημά του, το πρώτο ρολόι τσέπης, γνωστό ως «αβγό της Νυρεμβέργης». Δεν ήταν ιδιαίτερα ακριβές αλλά μέσες άκρες έδειχνε την ώρα, αν και χρειαζόταν κούρδισμα δυο φορές τη μέρα. Οι κατασκευαστές τα δούλευαν όπως και τα κοσμήματα. Με τους αγοραστές να κυνηγούν το πιο κομψό, το πιο ακριβό, το ολόχρυσο, το στολισμένο με πολύτιμες πέτρες κ.λπ. Και οι μηχανισμοί των ρολογιών συνεχώς βελτιώνονταν. Από το 1690, εκτός από την ώρα, έδειχναν και τα λεπτά.

Η επόμενη μεγάλη ανατροπή έγινε στα μέτωπα του Α' Παγκοσμίου πολέμου (1914 – 1918). Οι αξιωματικοί δυσκολεύονταν με το βγάλε βάλε τα ρολόγια στις τσέπες προκειμένου να συγχρονιστούν μεταξύ τους. Προτιμούσαν να τα δένουν στα χέρια, γύρω από τα μανίκια τους. Βρετανικές και γερμανικές υπηρεσίες ξεκίνησαν τις μετατροπές των ρολογιών τσέπης σε ρολόγια χεριού που δένονταν γύρω από τον καρπό και ήταν εύχρηστα στα πεδία των μαχών. Οι ουδέτεροι Ελβετοί άρπαξαν την ιδέα και ξεκίνησαν μαζική παραγωγή. Με τη Rolex να δημιουργεί το αδιάβροχο ρολόι (1926), το ρολόι με ημερομηνία (1945) και το ρολόι για καταδύσεις (1954). Ο δρόμος είχε ανοίξει και οδήγησε στη σημερινή πανσπερμία.

(Έθνος της Κυριακής, 17.1.2010) (τελευταία επεξεργασία, 27.10.2010)